

Mariin malý oslík

Adventní příběh - část třetí

„Ne. To není možné, Josefe. Vždyť víš, že se nám už brzy má narodit děťátko. Nemůžu se právě teď vydat na tak dlouhou cestu až do Betléma“. Marie prosebně vzhledla k Josefovi a lehkým pohybem si unaveně přejela po vlasech.

„Navíc, museli bychom být pryč dlouhý čas, a co naše hospodářství?“ „Drahá Marie, sám bych byl raději doma, vždyť víš, jak nerad cestuju. Jenže do Betléma prostě musíme, císař nařídil sčítání lidu. Neobejde se to bohužel ani bez tebe, ačkoliv dobře vím, jak obtížné pro tebe v tomto stavu cestování bude. Věř mi, že bych ušel dvakrát tak dlouhou cestu i za tebe, i za naše maličké“. Josef si zamyšleně mnul vousatou bradu. Pak se náhle ťuknul do čela: „Už to mám! Víš ty co, vezmeme sebou našeho nového oslíka! Když tě budou bolet nohy, poveze tě a můžeš si odpočinout. A s hospodářstvím nám vypomůže naše milá sousedka Markéta.“

Jak Josef řekl, tak se stalo. Jednoho brzkého rána se vypravili Marie, Josef a Mariin malý oslík do městečka Betléma, tam, kam se kvůli sčítání lidu měl Josef se svojí rodinou dostavit. Domácnost a hospodářství svěřili poctivé a hodné susedce, rozžehnali se s ostatními a vyšli. Cesta byla dlouhá a nelehká, často zápasili s nepřízní počasí, hladem a zimou. Nejhorší však bylo, že Marii se před Betlémem naplnil čas a měla porodit své dítě. Zoufale tloukli u mnoha dveří, ale nikde pro ně nebylo místo. Nakonec si Josef vzpomenu na malou jeskyni, kde si hrával jako malý chlapec, vedle té jeskyně byla stáj, tam by mohli s Marií přespát. A tak se unavení a prokřehlí zimou uchýlili do stáje. Oslík na Marii něžně dýchal, zahříval její prokřehlou dlaně a tam, jedné noci.....

*

„Dosud jsem nikdy neviděl tak jasné nebe a hvězdy ještě nikdy nezářily tak velkolepě,“ zabručel si pod vousy pastýř Jan. Byl už dlouho na cestě tmou, protože se mu pozdě večer zatoulalo malé neposlušné jehňátko. Sehnal tedy všechny ostatní ovečky na jedno místo a vydal se pro ně. Najednou zničehonic se přímo nad pastýřovou hlavou rozsvítila nádherná hvězda, zářivá oslňující kometa a Jan uviděl v tom světle celé zástupy lidí, jak za ní jdou. Všichni měli hlavy zvednuté vzhůru, někteří zvedali paže a všichni, všichni se drželi zpřímá. Kráčeli chudí i bohatí, králové i čeledíni, ženy i starci, vábeni svítem a najednou... z nebe se ozval nádherný zpěv. Znělo to, jako by tisíc stříbrných zvonečků spustilo tu nejhezčí melodii a od těch zvonečků se rozezněl celý svět.

A všechno, všechno byla zalito září a obzorem znělo „Sláva na výsostech Bohu..... a na zemi pokoj lidem dobré vůle“.

Jan utíkal s ostatními. Hlava se mu točila, nedokázal říct, jestli štěstím, světlem nebo zpěvem. Běžel a smál se, šťasten jak nikdy předtím.

*

Marie držela chlapečka něžně v náruči. Nevěděla, že venku září hvězda, že se k Betlému scházejí zástupy lidí vedeny a vábeny světlem a zpěvem. Dívala se s láskou na malého chlapečka, který jí odevzdaně ležel na loktech.

„Ach, ty můj maličký..... máš oči jako hvězdy.“

Jak utěšené je děťátko, jak šťastný je Josef! Marie nikdy předtím nezářila takovým jasem. Josef z ní nemohl spustit oči.

A náš oslík? Hned jak se uvelebili ve stáji, měl náhle spoustu práce. Dýchal na Marii, na Josefa, na maličké, staral se o všechny s největší pozorností a pílí, jakou jen osel může mít.

Když se rozrazily dveře, myslel si oslík, že jde do tuhého a zpříma se postavil proti vchodu, aby bránil své milé stůj co stůj, rozhodnutý při bitvě zahynout. Nic takového však nebylo třeba. Lidé, kteří vcházeli do stáje, zůstávali stát na prahu jako přimrazení, pak zasaženi pokorou okamžiku poklekali a klaněli se dítěti. S obrovskou úctou a ostychem kladli před Marii roztodivné dary, na oslíka se náhle tlačilo maličké jehňátko, které se na něj dívalo jako kdyby říkalo: „Tak, už jsem konečně tady.“

A tam je našel udivený pastýř Jan. Zatoulané jehňátko stálo přímo u jesliček. Tisklo se k malému oslíkovi, jako by to byla ta nejprostší a přitom nejsamozřejmější věc. Jan klesnul vedle něj a zůstal tiše klečet v záři, která vycházela ze šťastné rodiny. Teprve až přišli mudrci z východu, aby se dítěti poklonili, až zpíval celý svět u nohou malého děťátka, uvědomil si oslík, Marie, Josef, pastýři a ostatní, že se světu narodil Spasitel.

Kdoví, jak by všechno dopadlo, kdyby tenkrát Marii na její těžké cestě malý oslík nepomohl. Je tedy zcela jasné, že každé, opravdu každé stvoření na tomto světě má svůj úkol a je jedinečné, neopakovatelné a každé se může a dokonce má se svým Spasitelem setkat.

A když se s ním setká, rozhodně by si to neměl nikdo nechat jen pro sebe.

Dokonce ani oslík nemlčel, ačkoliv jej měli za neduživého a úplně k ničemu.

Od té doby se na světě slaví vánoce.

Možná je to oslava prosté a jednoduché pravdy: Chodí-li světem jediný tvor živený vírou, podpíraný láskou a utvrzený v naději, že se nám narodil Spasitel, měli bychom se všichni bez přestání veselit. Něco takového se totiž nedá tajit!

Co myslíte?